

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

39) Forespørgsel nr. F 65:

Forespørgsel til statsministeren og udenrigsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om det hidtidige forløb af EU's regeringskonference, og hvad er regeringens forventninger for den resterende del af regeringskonferencen?«

Af Ove Fich (S), Charlotte Antonsen (V), Kent Kirk (KF), Steen Gade (SF), Elisabeth Arnold (RV), Annette Just (FP), Keld Albrechtsen (EL), Addi Andersen (CD) og Kristian Thulesen Dahl (DF).

(Forespørgslen anmeldt 18/4 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 24/4 97).

Formanden:

Jeg gør allerede nu opmærksom på, at afstemning om eventuelle motiverede dagsordener vil blive sat på dagsordenen i morgen, torsdag den 29. maj 1997.

Begrundelse**Ove Fich (S):**

EU's regeringskonference nærmer sig slutningen. Det er ikke usandsynligt, at forhandlingerne den 16.-17. juni i Amsterdam vil være afslutningen. Derfor er det også godt, at Folketinget bruger en af sine sidste mødedage inden afslutningen af forhandlingerne til at høre regeringen gøre status over forhandlingerne og til at høre regeringens forventninger til resten af forhandlingerne.

Det er også omvendt vigtigt, at regeringen ved denne lejlighed får mulighed for at høre de politiske partiers meldinger her inden afslutningen, og det er endelig vigtigt, at der konkluderes i form af en dagsorden om, hvad der er grundlaget for regeringens deltagelse i resten af regeringskonferencen. Det er baggrunden for, at alle Folketingets partier har ønsket denne forespørgsel.

Besvarelse**Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):**

1997 – et år, som nok fortjener en del opmærksomhed. Et år, der – garanterer jeg for, og det er den eneste garanti, jeg udsteder i dag – vil indeholde langt flere positive overraskelser end negative. Et år, hvor hele fundamentet blev bygget til et åbent europæisk hus, hvor folk kan leve, hvor folk kan fungere, hvor lande kan fungere i fred og fordragelighed, hvor man kan handle sammen, komme sammen, sammen skabe beskæftigelse, fremgang, velfærd og tryghed. Et Europa med grundlæggende rettigheder, der respekteres, hvor der er et Europaråd, der kan tage fat, hvis det ikke sker. Et Europa, hvor der er større forståelse herfor mellem det nordlige og det sydlige Europa. Et europæisk hus, der omfatter både Nord og Syd og det vestlige helt fra Atlanterhavet til det østlige Uralbjergområde.

Fem brikker – en håndfuld store europæiske brikker – bliver i år lagt til dette fundament. Den første er allerede lagt: Den nye samarbejdsaftale mellem Rusland og NATO for ganske få timer siden i Paris. Store ord blev brugt, javel, men det forklejner ikke, at det rent faktisk er et meget stort fremskridt, der lukker og slukker for 50 års kold krig og giver håb om at kunne bruge penge i samfund, ikke så meget længere til militært isenkram, men mest til babushkaen i Rusland og de almindelige familier i Vesteuropa som i Øst.

For det andet en første udvidelsesrunde af NATO-medlemskabet, der vil skabe ny tryghed, meget mere tryghed, også meget større forventning for en række nye lande, præget af klogskab, fordi det er den rækkefølge, det sker i, præget af balance, forståelse mellem Rusland på den ene side og – når alt kommer til alt – NATO på den anden.

For det tredje et perspektivfyldt Østersøsamarbejde, som vi ikke havde turdet drømme om bare for en 6-7-8 år siden, et Østersøsamarbejde, vi taler om i København, i Mariehamn, i Skt. Petersborg, i Polens Warszawa, i de tre baltiske landes hovedstæder omfattende det tidligere Ruslands store baggrund og nuværende omfattende de nordiske landes velfærdsmodeller, de tre baltiske samfund, det nye polske demokrati, der lige har fået ny forfatning, og Tyskland. I sandhed et område, som har større chancer end nogen anden region i hele den store verden for at demonstrere, at fred og fordragelighed kan lade sig gøre på tværs af historien.